

När bojorna brista

Signe Aurell

1917

Det klingar en ton i mitt hjärtas vrå
En lisa för håg och sinne,
Väl tystnar den stundom, när stormar gå,
Men lever dock djupast inne.
Den sjunger i dyster och hopplös tid,
I dagar kulna och tunga
Den dämpas väl stundom av kamp och strid,
Men upphör dock ej att sjunga.

Den sjunger en sång om det hjältemod,
Som trotsar förtryck och faror,
Som offrar sitt rödaste hjärteblod
I vaknade slavars skaror.
Om fattigmanshär som skall gå till strid,
Bland tallösa strider den sista,
Och skapa med segern den nya tid,
Då banden och bojorna brista.

En morgon skall bräcka i purpurbrand,
Då rättvisans sol skall glöda,
Och fylla med hopp de förtrycktas land,
Och locka fram rosor röda.
Då sången skall sona som segerns tolk,
Och ej mer sin segerklang mista,
Men bära till längtande, fjettrat folk
Sitt bud om att bojorna brista.

Då bröder vi hunnit till sist det mål
Som lyst oss i dagar tunga,
Då allt som var bundet i bojors stål
Befriat, skall jubla och sjunga,
Då allt som är lumpet och fult och smått
Skall dö som en falnande gnista,
Och allt som är ädelt och stort och gott
Skall leva - när bojorna brista!

Det Anarkistiska Biblioteket

Signe Aurell
När bojorna brista
1917

Allarm 1 november 1917

www.anarkistiskabiblioteket.se